

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală**

**Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Str. Apolodor nr. 17
sector 5, București
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336 85 48
e-mail : Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA NR. 51 / 2012

privind soluționarea contestației depusă de
S.C “X. X.” SA din .X., înregistrată la Direcția generală de soluționare a
contestațiilor - Agenția Națională de Administrare Fiscală sub
nr.907159/15.07.2011

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili prin adresa nr..X./13.07.2011 înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor - Agenția Națională de Administrare Fiscală sub nr.X/15.07.2011 asupra contestației formulată de **S.C “X. X.” SA** cu sediul în .X., str.X, nr.X, Județul X, Cod unic de înregistrare RO X.

S.C “X. X.” SA contestă Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.X/09.02.2011 emisă de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili pentru suma totală de .X. lei reprezentând:

- .X. lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din salarii;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe profit;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe dividende persoane fizice;
- X lei accesorii aferente impozitului pe venit persoane juridice nerezidente;
- X lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor juridice;
- X lei accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată;

- .X. lei accesorii aferente contribuției de asigurări sociale datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției individuale de asigurări sociale reținută de la asigurați;
- .X. lei accesorii aferente contribuției de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției de asigurări pentru șomaj datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției individuale de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați;
- .X. lei accesorii aferente contribuției angajatorilor pentru Fondul de garantare pentru plata creanțelor sociale;
- .X. lei accesorii aferente contribuției pentru asigurări de sănătate datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției pentru asigurări de sănătate reținută de la asigurați;
- X lei accesorii aferente contribuției pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice;
- X leu accesorii aferente impozitului pe venit persoane fizice nerezidente.

În raport de data comunicării sub semnătura a Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.210/09.02.2011, respectiv **10.02.2011**, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată la Direcția generală de administrare a marilor contribuabili la data de **07.03.2011**, așa cum rezultă din ștampila aplicată de serviciul registratură pe originalul contestației, aflată la dosarul cauzei.

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală constatând că sunt îndeplinite dispozițiile art.205, art.206, art.207 alin.(1) și art.209 alin.(1) litera c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la data depunerii contestației, societatea regăsindu-se în anexa 2 la poziția X din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2730/2010 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili, cu modificările și completările ulterioare,

este legal investită sa se pronunțe asupra contestației formulate de **S.C “.X. .X.” SA.**

I. În susținerea cauzei, contestatoarea arată că a îndeplinit obligațiile de plată pentru sumele care au făcut obiectul amânării la plată în termenul prevăzut în Decizia de acordare a amânării la plată nr..X./23.06.2010 emisă de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili.

Astfel, societatea a efectuat plata sumei de .X. lei la data de 20.12.2010, așa cum rezultă din extrasul de cont eliberat de Banca .X..X. și din copiile ordinelor de plată nr..X., .X. și .X..

Contestatoarea consideră că punctul de vedere al Direcției generale de administrare a marilor contribuabili, ce a stat la baza emiterii deciziei contestate, respectiv că data plății efectuate de către societate este 21.12.2010. este total greșit și nelegal, invocând în acest sens dispozițiile art.114 lit.c) alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care prevede că momentul plății este: “ în cazul plăților efectuate prin decontare bancară, **data la care băncile debitează contul plătitorului pe baza instrumentelor de decontare specifice**, astfel cum această informație este transmisă prin mesajul electronic de plată de către instituția bancară inițiatore, potrivit reglementărilor specifice în vigoare, cu excepția situației prevăzute la **art.121, data putând fi dovedită prin extrasul de cont al contribuabilului**”.

Prin urmare, contestatoarea susține că în spetă data debitării contului societății este 20.12.2010, data rezultând din viza băncii aflată pe ordinele de plată cât și de extrasul de cont.

Mai mult, contestatoarea arată că legea reglementează și situațiile speciale în care decontarea nu operează în aceeași zi, invocând în acest sens, art.117 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.1050/2004, care prevăd: “*Nedecontarea de către unitățile bancare a sumelor cuvenite bugetului general consolidat, în termen de **3 zile lucrătoare** de la data debitării contului plătitorului nu îl exonerează pe plătitor de obligația de plată a sumelor respective și atrage pentru acesta dobânzi și penalități de întârziere la nivelul celor prevăzute la art.115 și 120, după termenul de 3 zile.*

(2) Pentru recuperarea sumelor datorate bugetului și nedecontate de unitățile bancare, precum și a dobânzilor și penalităților de întârziere prevăzute la alin.(1), plătitorul se poate îndrepta împotriva unității bancare respective”.

Prin urmare, contestatoarea susține că din interpretarea dispozițiilor legale sus invocate rezultă că nici o sancțiune nu poate fi aplicată în situația în

care plata este înregistrată la administrația financiară într-un interval de 3 zile lucrătoare de la data debitării contului plătitorului, în cazul de față a societății.

Contestatoarea arată că prin decizia de acordare a amânării s-a dispus: *“amânarea la plată până la data de 22 decembrie 2010 a obligațiilor fiscale datorate în ultima zi a lunii anterioare depunerii cererii, respectiv 31.05.2010 și nestinse până la data eliberării certificatului de atestare fiscală în sumă totală de .X. lei (...)”*.

Prin urmare, contestatoarea invederează că termenul limită de plată a obligațiilor, stipulat prin însăși decizia de acordare a amânării era 22.12.2010, în condițiile în care societatea a efectuat plata în data de 20.12.2010, înregistrată în evidența Direcției generale de administrare a marilor contribuabili la data de 21.12.2010.

Contestatoarea invocă prevederile art.1 alin.3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.92/2009, care precizează: *“În cerere contribuabilii vor indica perioada pentru care se solicită amânarea la plată, care nu poate fi mai mare de 6 luni. Amânarea la plată nu poate depăși data de 20 decembrie a anului fiscal în care se acordă.”*

Societatea a respectat dispozițiile acestui articol de lege, nesolicitând o amânare mai mare de 6 luni sau care să depășească data de 20 decembrie 2010, cererea de acordare a amânării fiind depusă la data de 11.06.2010.

Față de cele arătate, contestatoarea susține că acordarea unei amânări la plată până la termenul de 22 decembrie 2010 reprezintă o culpă exclusivă a organelor fiscale, culpă care conform principiului de drept *“Nemo auditur propriam turpitudinem allegans”* nu poate sta la baza calculării accesoriilor cuprinse în decizia contestată.

În consecință, contestatoarea consideră că nu datorează suma de .X. lei reprezentând accesorii stabilite prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.X/09.02.2011, drept pentru care solicită admiterea contestației.

II. Prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.210//09.02.2011, organele fiscale au stabilit în sarcina contestatoarei accesorii în sumă totală de .X. lei pentru plata cu întârziere a impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale și a altor venituri ale bugetului general consolidat, defalcate, astfel:

- .X. lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din salarii;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe profit;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe dividende persoane fizice;
- X lei accesorii aferente impozitului pe venit persoane juridice nerezidente;

- X lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor juridice;
- X lei accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată;
- .X. lei accesorii aferente contribuției de asigurări sociale datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției individuale de asigurări sociale reținută de la asigurați;
- .X. lei accesorii aferente contribuției de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției de asigurări pentru șomaj datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției individuale de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați;
- .X. lei accesorii aferente contribuției angajatorilor pentru Fondul de garantare pentru plata creanțelor sociale;
- .X. lei accesorii aferente contribuției pentru asigurări de sănătate datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției pentru asigurări de sănătate reținută de la asigurați;
- X lei accesorii aferente contribuției pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice;
- X leu accesorii aferente impozitului pe venit persoane fizice nerezidente.

Documentele prin care au fost individualizate obligațiile principale sunt declarația X.2011,

Dobânzile și penalitățile de întârziere în sumă totală de .X. lei au fost calculate pentru perioada 25.05.2010 – 09.02.2011 în temeiul art.88 lit.c) și art.119 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

III. Având în vedere susținerile contestatoarei și documentele invocate de aceasta, constatările organelor fiscale și actele normative invocate de contestatoare și de organele fiscale, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care

aceasta nu este motivată, contribuabilul S.C..X. .X. SA din .X. Napoca neaducând niciun argument în apărarea sa, motivațiile aduse nefiind incidente cauzei supuse soluționării

În fapt, prin Decizia nr.X/09.02.2011 referitoare la obligațiile de plată accesorii, contestată, organele fiscale au stabilit în sarcina contestatoarei accesorii în sumă totală de .X. lei, accesorii calculate ca urmare a pierderii amânării la plată constatată prin Nota de constatare nr..X./2011 emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili .

Totodată, din actele existente la dosar se reține că prin Decizia de acordare a amânării la plată nr..X./23.06.2010 emisă de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, fila 9 din dosarul cauzei, a fost acordată amânarea la plată până la data de 22 decembrie 2010 a obligațiilor fiscale datorate și nestinse până la data eliberării certificatului de atestare fiscală nr..X./22.06.2010, în sumă totală de .X. lei.

Prin Nota de constatare privind situația fiscală a S.C .X. .X. SA, CUI X, s-a stabilit că **S.C “.X. .X.” SA** a pierdut amânarea la plată prin neplata sumelor amânate și conform art.7 alin.(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.92/2009 pentru amânarea la plată a obligațiilor fiscale neachitate la termen ca urmare a efectelor crizei economico-financiare, republicată:

“În situația în care la împlinirea termenului stabilit pentru plata obligațiilor fiscale amânate contribuabilul nu își achită aceste obligații, va datora majorări de întârziere conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe întreaga perioadă de amânare, majorări ce se vor comunica societății”.

S.C “.X. .X.” SA nu a contestat Nota de constatare nr..X./13.01.2011 emisă de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili prin care s-a stabilit că societatea a pierdut amânarea la plată obținută prin Decizia de acordare a amânării la plată nr..X./23.06.2010, așa cum rezultă din adresa nr..X./05.12.2011, aflată la dosarul cauzei fila 91.

Urmare a pierderii amânării la plată obligațiile bugetare amânate la plată în cuantum de .X. lei au generat calculul de accesorii.

Prin urmare, prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.X/09.02.2011, organele fiscale au stabilit în sarcina contestatoarei accesorii în sumă totală de .X. lei aferente obligațiilor bugetare devenite scadente la plată, urmare a pierderii înlesnirii la plată, individualizate ca obligații de plată prin declarația 100 nr.X 2011.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 206 (1) lit. c) și lit. d) din O.G. nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se prevede :

„1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

c) **motivele de fapt și de drept;**

d) **dovezile pe care se întemeiază**”,

coroborat cu prevederile pct.11.1 lit. b) din O.P.A.N.A.F. nr. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală care stipulează: **“Contestația poate fi respinsă ca nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării”**.

Totodată, în speță sunt incidente și prevederile art.7 alin.(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.92/2009 pentru amânarea la plată a obligațiilor fiscale neachitate la termen ca urmare a efectelor crizei economico-financiare, republicată, precizează:

“ În situația în care la împlinirea termenului stabilit pentru plata obligațiilor fiscale amânate contribuabilul nu își achită aceste obligații, va datora majorări de întârziere conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe întreaga perioadă de amânare”.

Având în vedere că societatea nu a contestat Nota de constatare nr..X./13.01.2011 emisă de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili prin care s-a constatat pierderea înlesnirii la plată, în mod legal organele fiscale au aplicat prevederile art.119 alin. (1) și art.120 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se stipulează:

"ART. 119

Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere”.

ART. 120

Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv”, text în vigoare începând cu data de 1 iulie 2010, potrivit art.I pct.9, pct.10 și art.III alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 39/2010, în sensul că au calculat accesorii în sumă totală de .X. lei aferente debitelor, individualizate ca obligații de plată prin declarația X 2011.

Se reține că deși contestatoarea precizează că se îndreaptă împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.X/09.02.2011 emisă de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, aduce diverse argumente care nu sunt incidente cauzei, respectiv nu contestă modul de calcul al dobânzilor, contribuabilul referindu-se la sumele care au făcut obiectul Deciziei de acordare a amânării la plată nr..X./23.06.2010 emisă de D.G.A.M.C. precum și la Nota de constatare nr..X./2011 prin care s-a constatat pierderea amânării la plată ca urmare a neachitării sumelor pentru care se obținuse amânarea plății.

Se reține că petenta nu a adus niciun argument privind calculul eronat al accesoriilor stabilite prin Decizia nr.X/09.02.2011 emisă de D.G.A.M.C., cuprinsul contestației conținând argumente împotriva celor constatate prin Nota de constatare nr..X./13.01.2011 prin care s-a pierdut amânarea la plată prin neplata sumelor amânate .

Totodată, se reține că atacarea Notei de constatare prin care s-a constatat pierderea înlesnirii la plată este o procedură distinctă de cea a contestării titlului de creanță reprezentant în speță de Decizia de calcul accesorii nr.X/09.02.2011, iar conform principiului disponibilității S.C “.X. .X.” SA avea posibilitatea să se îndrepte cu contestație împotriva notei de constatare, ori așa cum s-a reținut societatea nu a contestat și nota de constatare în termenul legal la organul emitent în condițiile art.209 alin.2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează:

“Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente”, motiv pentru care Direcția generală de soluționare a contestațiilor nu are competență să se pronunțe

asupra acestui aspect, urmând doar să ia act de situația constatată de organul fiscal în cuprinsul respectivei note.

În același sens este și Decizia nr.499/14 martie 2005 pronunțată de Curtea de Apel .X., definitivă și irevocabilă, în considerentele căreia se precizează: **“cum societatea comercială nu a contestat pierderea înlesnirii la plată acordată [...] în mod corect a fost respinsă cererea de anulare a actelor prin care organele fiscale au calculat majorările de întârziere datorate ca urmare a pierderii facilității fiscale”**.

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art.1169 Cod Civil „cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatorului**.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Se reține că societatea contestatoare nu a adus niciun argument în susținerea propriei cauze privind contestarea Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.X/09.02.2011.

În sensul celor de mai sus s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, secția de contencios administrativ și fiscal, prin Decizia nr.3250/18 iunie 2010, în considerentele căreia se precizează : „Potrivit art.207(1) Cod procedură fiscală contestația se depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal sub sancțiunea decăderii, iar potrivit art.206 (1), contestația se formulează în scris și ea va cuprinde, între altele, motivele de fapt și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază. Din interpretarea logică și sistematică a celor două articole, rezultă că motivarea contestației trebuie făcută, sub sancțiunea decăderii, în termenul de 30 de zile în care se poate și formula contestația fiscală, **iar nedepunerea motivelor în acest termen va avea drept consecință juridică respingerea contestației ca nemotivată.”**

În baza celor reținute și având în vedere că societatea contestatoare, deși contestă Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.X/09.02.2011, nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor fiscale și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de organele fiscale, contestația urmează a fi respinsă ca nemotivată, organele de soluționare neputându-se substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat Decizia de calcul accesorii mai sus precizată, în conformitate cu prevederile pct. 2.5 din O.P.A.N.A.F. nr. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căroră: *„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”*

În consecință, față de cele reținute mai sus, având în vedere dispozițiile art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, urmează să fie respinsă ca nemotivată contestația pentru suma totală de .X. lei reprezentând:

Pentru considerentele reținute, în temeiul prevederilor legale invocate în conținutul deciziei, precum și în baza art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit.b) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se

D E C I D E

Respingerea ca nemotivată a contestației formulată de **S.C “X. X.” SA** împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr.X/09.02.2011 pentru suma totală de .X. lei reprezentând:

- .X. lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din salarii;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe profit;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe dividende persoane fizice;

- X lei accesorii aferente impozitului pe venit persoane juridice nerezidente;
- X lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor juridice;
- X lei accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată;
- .X. lei accesorii aferente contribuției de asigurări sociale datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției individuale de asigurări sociale reținută de la asigurați;
- .X. lei accesorii aferente contribuției de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției de asigurări pentru șomaj datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției individuale de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați;
- .X. lei accesorii aferente contribuției angajatorilor pentru Fondul de garantare pentru plata creanțelor sociale;
- .X. lei accesorii aferente contribuției pentru asigurări de sănătate datorată de angajator;
- .X. lei accesorii aferente contribuției pentru asigurări de sănătate reținută de la asigurați;
- X lei accesorii aferente contribuției pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice;
- X leu accesorii aferente impozitului pe venit persoane fizice nerezidente.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL ,

X